

Un text uitat semnat de Petru Bran în ziarul Federațiunea din anul 1874

Un vers/sentință de Petru Bran: "Când românul se deșteaptă este leu înfricoșat."

În ziarul Federațiunea nr. 2 (806) din 6 ianuarie 1874, ce apărea la Budapesta, Petru Bran își prezintă "Mărgăritarele" sau "Sentințele poetice", o culegere de citate din autori latini, urmate de comentarii în versuri. Acestor versuri "cadenciale" autorul le atribuie calificative "filosofico-morale-estetic". Autorul se adresează publicului larg, în primul rând "tuturor literaților noștri", apoi preotului bun "care își va putea compune predica", învățătorului pentru "o prelecțiune sănătoasă", cărturarului pentru "o conversațiune plăcută", părintelui de familie pentru "petrecerea folositoare cu ai săi", "pruncilor școlari pentru exercitațiuni practice", dar și singuraticilor, "pentru meditațiuni adânci".

Continuare în pagina 3

Un exemplar original din volumul "Mărgăritare" se află în Biblioteca Petru Bran - Vasile Lucaciu din Casa Ferențiu

Primarii orașului Satu Mare din anul 1798 până în anul 1907, după o listă realizată de Augustin Ferențiu

PAGINA 2

Drumul spre fericire trece prin caracter

Arta fericirii a reprezentat din cele mai vechi timpuri o temă centrală pentru disciplinele umaniste - filosofia, antropologia, literatura, psihologia - dar și pentru omul simplu preocupat dintotdeauna să ducă o viață bună.

De la mitologia greacă și până la scrierile moderne putem găsi conturate multiple definiții date fericirii, cele mai multe centrându-se pe distincția, uneori foarte fină, între plăcere și fericire. Putem fi fericiți fără a anula plăcerile din viața noastră? Răspunsul la această întrebare a parcurs o traiectorie favorabilă, de la Epicur încoace.

PAGINA 7

Pactul Ribbentrop-Molotov a iscat controversă și după 80 de ani

Guvernul rus a dat publicității protocolul secret al pactului Ribbentrop-Molotov, la 80 de ani de la semnare. Publicarea și expunerea documentului la Arhiva federală a iscat controversă. Chiar în ziua de azi, tot ce se întâmplă în Ucraina și în Polonia sunt ecouri ale aceluși eveniment istoric, care încă nu a fost lămurit, nici explicat, nici nu a primit o apreciere istorică definitivă, a afirmat Grigori Iavlinski, liderul liberal rus. Unii vizitatori mai neîncrezători au declarat că documentul nici nu ar fi autentic.

Documentul cuprinde trei clauze: împărțirea Finlandei și a celor trei state baltice (Lituania, Letonia, Estonia), o clauză privind Polonia, ce prevede inclusiv posibilitatea ei de dispariție ca stat independent, și una privind Basarabia. Președintele Putin s-a implicat și el în controversă, fiind de partea lui Stalin care a fost obligat să încheie pactul cu Hitler, după ce Anglia și Franța au refuzat să formeze o coaliție antinazistă. URSS a semnat pactul pentru a-și garanta securitatea, întrucât nu era pregătită să facă față armatei germane, astfel că prin decizia sa ar fi căutat doar să câștige timp. Aceasta este și poziția susținută de istoriografia oficială rusă, care acuză de revizionism pe oricine pune la îndoială intențiile lui Stalin, în pofida faptului că după ce Germania a invadat Polonia pe 2 septembrie Armata Roșie a făcut același lucru două săptămâni mai târziu.

23 august 2019 - 60 de ani de la înființarea primei fabrici de pâine din Satu Mare

Oare câți dintre sătmăreni își amintesc sau își mai amintesc de mirosul îmbietor al pâinii aburinde scoase din cuptor, cu coajă rumenă? Da, acela era mirosul pâinii de la mama sau de la bunica.

Odată ce societatea a evoluat, încet, dar sigur, aceste cup-toare de familie în general au fost înlocuite de brutăriile de comună sau de cartier. La acestea duceai aluatul gata frământat și te duceai după pâinea coaptă, plătind doar prestația de coacere.

Pentru cei care au uitat sau nici măcar n-au știut, îmi

permit să le spun că în Satu Mare, în perioada anterioară anilor 60, existau brutării precum cele de pe străzile Kossuth Lajos-Micu Klein, Ady Endre, Trandafirilor, Luko Bela. Desigur erau și altele mai mici, dar deosebit de solicitate.

Anii au trecut, orașul a înregistrat o creștere considerabilă ca populație și se impunea regândirea a ceea ce înseamnă producția de pâine. Începe în acele perioade și exodul pâinii spre mediul sătesc, spre localitățile în care lipseau brutăriile comunale, iar grâul era la CAP.

Continuare în pagina 6

Artistul fotograf Ovi D. Pop, 61 de premii internaționale

PAGINA 5

Britanicii și-au votat membrul preferat din familia regală

PAGINA 8

Tarantino și un basm al războiului cultural

PAGINA 4

După ce l-a folosit într-un film cu naziști, personajul lui DiCaprio scoate aruncătorul de flăcări împotriva acestui nou tip de totalitarism care bântuie cultura zilelor noastre. O concluzie pe gustul și în maniera lui Tarantino, pe care marele regizor ne-o servește la capătul unei călătorii cu șarm abundent de școală veche.

Tarantino a creat un basm alegoric al războiului cultural din Occident

Se împlinesc în aceste zile 50 de ani de la două evenimente care au schimbat profund etosul occidental: festivalul de la Woodstock pe de o parte, crimele "familiei" Manson pe de altă parte. Aceste fapte au arătat fața plăcută și fața odioasă a fenomenului hippy și s-au petrecut în intervalul unei săptămâni: 8-15 august 1969. Faimoasa "vară din 69" americană, teatrul unui război cultural care continuă până în zilele noastre.

În cel mai recent film al său, "A fost odată... în Hollywood", regizorul Quentin Tarantino recrează atmosfera acelor vremuri în termenii unui basm alegoric și duce la desăvârșire marile sale teme: paștirea elogioasă a unor genuri care l-au marcat în tinerețe și modificarea istoriei în sensul atât de bine știut din basme - o realitate alternativă în care vedem ce ne-ar fi plăcut să se întâmple.

Tarantino și-a creat un stil care i-a permis să se exprime asupra unor teme mari într-un mod ludic. Parodia lui, la început blândă, devine din ce în ce mai acută și duce lucrurile până dincolo de absurd, descoase realitatea și în cele din urmă o transcende - fie că a fost vorba de clișeele filmelor cu gangsteri (primele sale filme: "Reservoir Dogs", "Pulp Fiction" și "Jackie Brown"), cele ale filmelor kung-fu (seria "Kill Bill") sau cele ale westernurilor ("Django Unchained", "The Hateful Eight") ori mult abuzatul gen al filmelor de război ("Inglourious Basterds"). Joaca lui deșănțată și umorul negru ascund însă motivații cât se poate de profunde, iar noul film, lansat în România săptămâna trecută, întoarce reflectoarele chiar asupra industriei cinematografice și culturii care o susține.

Ciocnire la intersecția unor epoci

Suntem așadar în Hollywood, pe Cielo Drive, în 3 zile din 1969: două în februarie, una în 8 august, fatidică seară când actrița Sharon Tate - gravidă în 8 luni - și prietenii cu care era acasă au fost literalmente măcelăriți de un grup de adepți ai lui Charles Manson, într-un masacru care a zguduit America.

Valorile clasice americane păreau solide după război, iar idealul masculin continua să fie eroul justițiar. Apariția contraculturii hippy a fost o reacție la ceea ce tânără generație considera a fi ipocrizia culturii tradiționale. Traiul în comun, separat de "plebe", cultul iubirii libere, folosirea drogurilor și respingerea vechiului tip de erou american au atras tot mai mulți tineri, în forme dintre cele mai variate, de la festivaluri ca Summer of Love și Woodstock la grupuri închise conduse de lideri carismatici, izolate de societate, radicalizate de antipatia majorității. "Familia" lui Charles Manson a fost doar un exemplu extrem.

Quentin Tarantino avea 6 ani în 1969 și începea să iubească tot mai mult filmele. A crescut într-o vreme când seriile polițiste sau western făceau legea la TV, iar femeile din filme erau exemple de eleganță. Dorul acestei copilării de vis transpare în detaliile prin care este recreată ambianța vremii în "A fost odată", până în cele mai mici amănunte, inclusiv cu reclame radio din acei ani sau imagini originale din filmele epocii. Toată strălucirea acelor timpuri avea să fie pătată brutal cu sângele lui Sharon Tate, frumoasa din care Tarantino face în filmul său un fel de inger radios și alintat, femeia

Trei mari vedete în aceeași scenă: Brad Pitt (stânga), Leonardo DiCaprio (centru) și Al Pacino (dreapta)

Una din marile surprize ale filmului: resuscitarea legendei lui Bruce Lee, în interpretarea actorului coreean Mike Moh

În vârstă de 8 ani, mica actriță Julia Butters a realizat alături de DiCaprio două scene de neuitat

ideală a nostalgiei sale.

Ciocnirea culturii oficiale cu contracultura extremistă regizorul o rezolvă modificând povestea. În loc să intre în casa lui Tate, criminalii adepți ai lui Manson nimeresc în vecini, la casa eroilor filmului, unde sunt uciși într-o scenă care amplifică binecunoscuta estetică a violenței care a făcut faima lui Tarantino încă de la debut. Se vede aici și revanșa unui om care n-ar fi dorit ca lumea copilăriei lui să dispară atât de dramatic, iar Sharon să fie bine, fericită și prietenă, în final, cu frământatul ei vecin actor.

Un curs de măiestrie

Leonardo DiCaprio, Brad Pitt și Al Pacino într-o singură scenă. Fantezie devenită realitate în primele minute din acest basm filmat. DiCaprio e Rick Dalton, actor aflat în criză de roluri. Pitt e Cliff Booth, cascador, dublura și prietenul lui Rick. Pacino e un impresar care l-ar trimite pe Rick în Italia ca să joace în genul său predilect, western, deși starul decăzut nu-i deloc încântat de stilul italian "păstos". Încearcă să joace într-un nou serial TV, dar își uită replicile și își urlă sieși frustrarea, în timp ce amicul său e agățat de o hipioată și ajunge în fiul lui Manson, la Spahn Ranch, unde are o primă confruntare. Revanșa va veni cinci luni mai târziu și va fi sângeroasă.

Cum vedeți, subiectul nu-i mare lucru. Geniul lui Tarantino stă în atenția obsesivă la detalii, trimiterile care cer o cultură cinematografică solidă și o înțelegere a perioadei (personajele fictive au modele reale), dar și lucrul migălos cu actorii, care-i face să dea tot ce au mai bun. DiCaprio se autodepășește și auto-persiflează cu fiecare scenă care trece. Pitt își arată mușchii, la propriu și la figurat, părând adesea adevăratul protagonist. Margot Robbie e seducătoare și, spuneam, angelică în rolul lui Tate, iar Dakota Fanning agresiv-senzuală jucând "femela alfa" a junglei hippy, pe cât de tulburătoare în desfrâu încropit e mica Pussycat jucată de Margaret Qualley. Julia Butters (la 8 ani) îl eclipsează până și pe Leonardo în scenele ei, iar Mike Moh îl readuce la viață pe Bruce Lee într-o secvență savuroasă, unde easternul întâlnește westernul, ironizând și pretențiile filosofice ale maestrului artelor marțiale. Bruce Dern, veteran al filmelor Tarantino, strălucește în scurtul rol al lui Spahn, imagine a ramolimentului vechii Americi. Și am putea continua mult și bine, pe pagini întregi de ziar, căci filmul e un banchet lung și un curs de măiestrie în cinema. Tarantino a anunțat că va mai face un film și se va retrage. Dar cât de bun va trebui să fie acel al zecelea opus?

Este totuși un film pretențios, care și pierde mult din farmec și impact dacă nu-i înțelegi premisele și contextul istoric. Este și o meditație asupra războiului cultural care macină Occidentul de ceva timp. Bunele intenții ale mișcării hippy s-au transformat într-o formă de terorism intelectual, o renegare silnică a tot ce avea bun vechiul sistem de valori, impunerea unui pseudo-umanism scrâșnit și revanșard, ilustrat de replica uneia dintre drogatele atentatoare: "Să-i ucidem pe cei ce ne-au arătat crime la TV". După ce l-a folosit într-un film cu naziști, personajul lui DiCaprio scoate aruncătorul de flăcări împotriva acestui nou tip de totalitarism care bântuie cultura zilelor noastre. O concluzie pe gustul și în maniera lui Tarantino, pe care marele regizor ne-o servește la capătul unei călătorii scaldate într-un șarm de școală veche. E un film de savurat atent, pe îndelete.

Vasile A.

“Cel mai important este, după mine, să vezi ceea ce e de fotografiat, apoi contează cu ce aparat immortalizezi momentul. Într-adevăr, nu se compară senzorul unui aparat Full Frame cu senzorul unui telefon, doar că prin diversele magii, să le spunem așa, de programare se ajunge și în cazul telefoanelor mobile la calități din ce în ce mai bune ale fotografiilor”

INTERVIU

Ovi D. Pop, artistul fotograf medaliat cu aur în 61 de țări de pe glob

Se spune că o imagine face cât o mie de cuvinte. Și nu degeaba. Fără a începe cu enumerarea unor citate celebre despre arta de a face fotografii, rămași pur și simplu fără cuvinte la privirea câtorva poze făcute de Ovi D. Pop, realizăm pur și simplu că o fotografie reușește în cel mai simplu cu puțință mod să ne deschidă ochii spre o altă lume. Călătorim. Da, despre asta este vorba când privești fotografiile artistului Ovi D. Pop, și ar fi mare păcat să călătorim singuri, motiv pentru care vă invităm alături de noi.

- Cum se obișnuiește, un prim pas în călătoria noastră interviu este să descoperim omul.

- Mă numesc Ovi D. Pop, m-am născut la Oradea în 9 aprilie 1973 și sunt fotograf de peste 20 de ani. Sunt directorul Editurii “Duranis” Oradea, în îngrijirea căreia am publicat 7 monografii ilustrate ale județului Bihor, lucrări ce conțin peste 1.500 de fotografii cu cele mai reprezentative locații din județ, respectiv 6 ediții ale Ghidului turistic al județului Bihor, 2 ediții ale albumului “Oradea mea”, o ediție a albumului “Comitatus Bihoriensis” și multe alte vederi și cărți de buzunar. Sunt câteva din lucrările care reflectă activitatea mea.

- O iubire de-o viață... Fotografia. Modele?

- Da. Aparatul foto este canalul prin care reușesc să redau ceea ce văd cu ochii și cu sufletul. Modele pentru mine sunt bătrânii fotografiei, Ansel Adams, Larry Woodman sau Olivier Valsecchi.

- Arta fotografică și genurile ei. Ce anume preferi?

- Prefer mai multe genuri ale acestor arte. Îmi place portretul, nudul, fotografiile aeriene și monumentele.

- În cei peste 20 de ani de frumos, 20 de ani de pasiune, ai reușit să conturezi un tablou încărcat de distincții, premii. Înainte de a vorbi despre toate acestea, îți propun un salt în timp pentru a afla de unde pasiunea pentru fotografie.

- Pasiunea pentru fotografie o am de la mama mea, care pot să spun că pe vremea când aveam cam 13 - 14 ani a fost persoana care m-a învățat primii pași în a mânui aparatul foto.

- Care a fost primul tău aparat de fotografiat?

- Un aparat Smena 8. Da, l-am primit la 14 ani de la mama.

- Mult a mai avansat tehnologia în ultimii 20 de ani...

- Acum 20 de ani, îmi aduc aminte că aveam un aparat Minolta pe film. Foarte fiabil, recunoscut. Dar acum, în zilele noastre, mărturisesc că nu aș mai reveni la perioada filmului.

- De ce? Era greu?

- Nu pentru că ar fi fost greu, ci pentru că procedura era una mai anevoioasă. În prezent, cu tehnologia de azi, ai mai mult timp pentru fotografie. La vremea aceea, a filmului, ca fotograf stătea mai mult în laborator. Actualul laborator este Photoshopul, pe care îl poți mânui comod, din “fotoliu”.

- Cine te-a învățat tot ceea ce știi în acest domeniu?

Trees of blood

Water game

- În primă fază, profesoara mea, să-i spun așa, a fost mama. Apoi a mers totul de la sine, iar la un moment dat am avut o cotitură în carieră. Președintele Fotoclubului “Nufărul” din Oradea, domnul Ștefan Toth, m-a îndrumat să îmi exploatez partea artistică. Dănsul a văzut în mine talent și m-a tot pistonat să trec pe această parte. Din 2013 m-am orientat și spre fotografia artistică, reușind să întrunesc criteriile pentru obținerea distincțiilor naționale și internaționale - EAFR (Exelență a Asociației Artiștilor Fotografi din România) și

E.FIAP/b (Excellence de Fédération Internationale de l'Art Photographique) cu rang de bronz.

- Și a urmat o colecție impresionantă de premii, trofee, distincții...

- Fotografiile mele au fost răsplătite cu 776 de premii, din care 219 medalii de aur/ locul I / Trofee în 61 de țări diferite cum ar fi: Albania, Andorra, Argentina, Austria, Australia, Azerbaidjan, Bangladesh, Belarus, Belgia, Bosnia, Brazilia, Bulgaria, China, Cipru, Croația, Cuba, Dominica, Egipt, Estonia, Finlan-

da, Franța, Georgia, Germania, Grecia, Hong Kong, India, Iran, Irlanda, Italia, Israel, Japonia, Kosovo, Lituania, Luxemburg, Macau, Macedonia, Muntenegru, Nepal, Oman, Polonia, Rusia, Serbia, Slovacia, Slovenia, Singapore, Suedia, Spania, SUA, Tanzania, Tadjikistan, Ucraina, Ungaria și România. Din fotografiile mele au fost organizate mai multe expoziții personale în Oradea, Carei, Cluj-Napoca, Valea lui Mihai, Hajduszoboszló, Gyula, Bruxelles, Cernăuți și Dărăbani, respectiv mai multe expoziții de grup în Cluj-Napoca, București, Szeged, Buda-

pesta, Bratislava, Kosice, Monteviarchi, Cernăuți, Ujgorod, Chișinău, Kolkatta, Shenzen, Kunming și în Macau. Am jurizat în Saloane Internaționale din România, Croația, Australia, China, Georgia și Ucraina. Toate acestea, însă, nu le cuantific în ani, ci în realizări și în bogăția momentelor pe care am reușit să le surprind cu ajutorul luminii și a umbrelor.

- Care este partea cea mai grea în meseria de fotograf?

- Partea cea mai grea, acum că stau să mă gândesc, este să fii pe fază tot timpul. Asta ca să nu treacă pe lângă tine cadrele.

- Ai calculat vreodată cam câte fotografii faci zilnic?

- La două modele fac, de exemplu, cam 50 de fotografii. Măcar una de concurs. Dacă sunt pe teren, la munte să spunem, am cel puțin 200 de cadre. Încerc să optimizez timpul, să apăs declanșatorul doar atunci când este nevoie...

- Cea mai mare pasiune în materie de fotografie?

- Nudurile. Sunt un fotograf pasionat de nuduri. Este greu să îți găsești model, dar partea cea bună este că după premiile pe care le obțin cu fotografiile mele vin și doritoare care să stea în fața aparatului de fotografiat.

- În zilele noastre, toată lumea face poze. Telefoane inteligente cu cameră foto, poze după poze. Spune-mi, în opinia ta care e diferența între poza făcută cu telefonul și cea cu aparatul foto?

- Cel mai important este, după mine, să vezi ceea ce e de fotografiat, apoi contează cu ce aparat immortalizezi momentul. Într-adevăr, nu se compară senzorul unui aparat Full Frame cu senzorul unui telefon, doar că prin diversele magii, să le spunem așa, de programare, se ajunge și în cazul telefoanelor mobile la calități din ce în ce mai bune ale fotografiilor.

- Ovi, ești recunoscut pentru calitatea cursurilor pe care le organizezi, cursuri de fotografie.

- Am deschis porțile Școlii de Fotografie în anul 2016, împreună cu artista fotograf Adela Rusu. Sunt autorizat de către Ministerul Muncii și Ministerul Educației pentru a putea preda cursul de fotograf. Personal, până acum am avut 27 de serii de cursanți, cinci de începători și diferența de avansați. La Satu Mare am organizat până în clipa de față cinci serii de cursuri, toate pentru fotografi acreditați. Ca un bilanș aș putea spune că am școlit peste 240 de fotografi.

- Ce vor oamenii când se înscriu la cursul de fotografie?

- O mică parte dorește diploma pentru a-i servi la fondarea unei Întreprinderi Individuale, iar partea cea mare vine la curs pentru că a face fotografii este un hobby. Oamenii vor să învețe să fotografieze mai bine.

- Pe când următorul curs la Satu Mare?

- Bucurosi anunț că din 2 până în 14 septembrie mă aflu în mijlocul sătmărenilor pentru un nou curs de fotografie.

În încheiere, invităm cititorii noștri în mediul virtual, să acceseze pagina de internet a artistului fotograf Ovi D. Pop, www.ovidpop.ro, pagina din rețeaua de socializare www.facebook.com/ovi.d.pop, pentru că, așa cum scriam la început, o fotografie face cât o mie de cuvinte.

A consemnat Ioana Vladimirescu

Fabrica de Biscuiți din Carei, dotată cu utilaje din RDG, a fost cea mai bună fabrică din țară, condusă vreme de 20 de ani cu multă pricepere și profesionalism de regretata ing. Balla Amalia, soția regretatului profesor, poet și traducător Corneliu Balla (alias - scriitorul Gabriel Rațiu). La Tășnad cea mai mare moară comercială din județ, cu o capacitate de prelucrare de 70 tone/24h, cunoscută în anii 60 sub denumirea de "Ibarruri Dolores", a ajuns să fie ștearsă de pe harta localității.

23 august 1959
23 august 2019

60 de ani de la înființarea primei Fabrici de pâine din Satu Mare

Cine își mai amintește de Fabrica de biscuiți de la Carei sau de Moara din Tășnad?

Urmare din pagina 1

Acum 60 de ani, în ziua de 23 august 1959, se punea în funcțiune în Satu Mare prima fabrică de pâine, cu o capacitate de 30 tone/24h, având ca dotare 4 cupatoare Dampf (cupatoare cu vatră fixă, discontinuă, de capacitate mare, încălzite cu gaz, și nu cu lemne precum cel țărănesc, sau combustibil lichid tip ușor - motorină). Investiția se realizează cu ocazia aniversării a 15 ani de la eliberarea României de sub jugul fascist (conform inscripției de pe un perete al fabricii de pâine).

Ulterior se mai pun în funcțiune încă 4 cupatoare Dampf, pentru ca în anul 1973 fabrica să se modernizeze prin instalarea a 2 cupatoare tunel (CTp), cu o capacitate de 20 tone/24h. Concomitent cu creșterea capacității de producție a fabricii de pe actualul amplasament, orașul se moderniza și se impunea asigurarea unei alte imagini, în ton cu "avântul revoluționar" al industriei. Investiția era iminentă. Noua clădire are ca rol și mascarea unei imagini mai puțin agreabile de către clasa politică. Modernizarea și noile condiții au impus și regrouparea "forțelor", dar și a capacităților de producție. Până în anul 1977, fabrica a fost unitate apartinătoare de I.J.L.L. (Intreprinderea Județeană de Industrie Locală), unde se fabricau pe lângă produse de panificație și băuturi răcoritoare, bomboane și gheață.

Unitate în diversitate

În anul 1977, odată cu înființarea Centralei de morărit-panificație București, fabrica noastră devine "Intreprinderea de morărit - panificație și produse făinoase" Satu Mare, având 1.000 de salariați. A fost momentul în care s-a produs o schimbare profundă în ceea ce privește morăritul, producția de pâine și produse de panificație. A fost momentul de cotitură în această activitate. Nomenclatura comunistă de la cărma acestei activități a fost înlocuită cu oameni de specialitate, cei care au avut o anume viziune în dezvoltarea și mai ales eficientizarea acestui domeniu de activitate, care se pu-

După o inscripție de pe un perete al fabricii de pâine, investiția a fost realizată cu ocazia aniversării a 15 ani de la eliberarea României de sub jugul fascist

tea numi la momentul acela strategic.

Iată și principalele capacități de producție, dezvoltate în timp, fiind mare nevoie de pâine, atât la nivel local cât și național. La Satu Mare, întreprinderea nou înființată dispunea de o unitate de de panificație cu capacitatea de 90 tone/24h coordonată de Raveca Dumbrăveanu, moara de degerminare cu o capacitate de 33 tone/24h, unde se produceau 2 sortimente de mălai extracție 75-90%, mălai grișat 11% și germeni de porumb 5%, pentru fabrica de ulei. Unitatea fusese înființată acum 50 de ani, toate utilajele fiind italiene. Moara se afla lângă fosta cămine de nefamiliști ale UNIO, blocurile C și D pe atunci (urmare a unui efort specific României după evenimentele din Decembrie 1989, de demolare a tot ceea ce purta pecetea comunismului, moara despre care fac vorbire a fost dezafectată și a devenit imobil cu destinația locuințe). Poate este mai puțin important care a fost soarta utilajelor de mare productivitate care utilau moara.

De la pita de mălai la cea de grâu

La Negrești-Oaș apare o nouă fabrică dotată cu 2 cupatoare Dampf de 7,5 tone/24h; pentru încălzirea cupatoarelor se folosea combustibil lichid ușor - un dezastru. Era momentul în care tot mai mulți locuitori ai Țării Oașului au trecut de la pita de mălai la cea de grâu. Nostalgiile mălaiului îi încearcă și acum, numai că pita de mălai este pusă pe mese pe post de delicatose, alături de pălincă și nelipsita slănină.

Un biscuit de Carei pentru fiecare locuitor al planetei

La Carei, unitatea de panificație din centrul orașului a ars și s-a făcut o improvizare în incinta Fabricii de Biscuiți, lângă gara CFR, fiind apoi transferată acolo și producția de pâine.

Fabrica de Biscuiți, dotată cu utilaje

din RDG, a fost cea mai bună fabrică din țară, condusă vreme de 20 de ani cu multă pricepere și profesionalism de regretata ing. Balla Amalia, soția regretatului profesor, poet și traducător Corneliu Balla (alias - scriitorul Gabriel Rațiu). Dintre sortimentele de biscuiți, atât de apreciate la vremea lor, vă amintesc biscuiții Carei, Crasna, Dacia, Someș, Anca, Extra, Păltiniș și mai ales biscuiții zaharoși Satu Mare, Oaș, dar și Nadia. Demersul n-a fost cel mai simplu pentru a utiliza acest din urmă nume. A fost necesară deplasarea la Onești pentru a-i cere mării gimnaste acceptul folosirii numelui său pe pachetele de biscuiți. În această perioadă s-au fabricat și livrat peste 9 miliarde de biscuiți, cel puțin unul pentru fiecare locuitor al planetei. La vremea aceea, Careiul mai dispunea și de 2 mori de grâu cu o capacitate de 100 tone/24h, iar extracția putea ajunge până la 75%.

Ca fapt divers, nu pot încheia această prezentare succintă a industriei de morărit și panificație din Carei fără a-l

menționa pe Csomai Imre, din Ghenci, cel care s-a dovedit un morar destoinic și gata mereu să ne facă demonstrații de forță. Pentru acesta, sacul cu greutatea de 80 de kilograme pe atunci era o jucărie. Îl ridica de la sol doar cu dinții. La vremea aceea, în Ghenci era o brutărie care cocea în regim de prestări servicii pâini cu greutate de peste 5 kilograme, pe care nu puțini localnici cu familii mari le duceau acasă cu roaba. Acest obicei al pâinilor imense se mai păstrează în Carei și zona limitrofă.

La Tășnad cea mai mare moară comercială din județ, cu o capacitate de prelucrare de 70 tone/24h, cunoscută în anii 60 sub denumirea de "Ibarruri Dolores", a ajuns să fie ștearsă de pe harta așezării.

Am fost nașul de botez

După 1989, am devenit naș de botez al Fabricii de Pâine "morărit - biscuiți - panificație" (MOBIPAN). Astăzi aproape toate sunt asemănătoare.... similare cu ruinele Târgoviștei, invocate de Vasile Cârlova. Și iată cum amintirile din viitor sunt obligat să le caut printre nostalgiile tinereții. P. S. L-am cunoscut și am lucrat în privat cu cel care în cei 60 de ani de muncă (ucenic de la vârsta de 11 ani), Schulz Andrei, a fabricat manual peste 5 milioane de covrigi - adevărat recordman mondial. După atâta muncă, odihnă veșnică, Bondi Bacsi!

Nu pot să nu-l invoc aici și pe Gheorghe Todica, cel care a realizat la Satu Mare, ca pionier, mașina de expandat porumbul în pufuleți. Vestea s-a răspândit cu repeziune în țară, iar Todica a fost invitat la Scornicești să pună în funcțiune o asemenea secție.

Ca fapt divers, tot Todica a fost primul sătmărean care a produs pufuleți într-un spațiu amenajat pe două garaje în cartierul Micro 15.

Despre morile și brutăriile prestatoare din Satu Mare și județ complet dispărute, dar și despre specialitățile de biscuiți - delicatose pentru acele vremuri, poate vom reveni cu altă ocazie.

Ing. Cornel Burcea

Președintele Iohannis: Evenimentul de la 23 august 1944 rămâne un mare act de curaj în istoria noastră recentă

Președintele României, Klaus Iohannis, a transmis vineri, 23 august, un mesaj cu ocazia Zilei Comemorării Victimelor Fascismului și Comunismului. Vă prezentăm în continuare textul mesajului publicat pe site-ul Administrației Prezidențiale.

Pacea și prosperitatea nu vin de la sine și nici nu reprezintă câștiguri definitive. Cunoașterea adevărului istoric și consolidarea democrației și a statului de drept reprezintă stabilimentul României europene.

"În urmă cu opt decenii a fost semnat Pactul Ribbentrop-Molotov, un act laș și mincinos care avea să conducă la curmarea destinului a milioane de oameni, mutilarea viitorului societăților europene, călcarea în picioare a libertății, sub toate formele ei, alimentând atitudinea disprețuitoare față de viață și demnitatea umană. Așa-zisa împărțire a sferelor de

influență în Europa între Germania nazistă și Uniunea Sovietică a însemnat pervertirea flagrantă a celor mai elementare principii de drept internațional și intrarea în epoca haosului și a războiului.

Pactul Ribbentrop-Molotov a fost alianța răului absolut. Sub aparenta grijă față de popoare, totalitarismele au fracturat și falimentat societățile europene și au sădit nesfârșita suferință umană. Consecințele dezastruoase ale fascismului și comunismului au dăinuit mult timp și după căderea regimurilor totalitare, privând generații întregi de drepturi inalienabile și făcând tranziția spre democrație un proces dificil și dureros.

Ziua Comemorării Victimelor Fascismului și Comunismului ne obligă să reiterăm condamnarea fermă a celor două ideologii, sub toate formele lor, să ne amintim de victimele inocente ale regimurilor criminale și să păstrăm nealterată memoria lor.

Doar o societate care își cunoaște istoria și recunoaște ce a fost drept și ce a

fost greșit în trecutul său demonstrează că este pregătită să întărească democrația internă. Onorarea memoriei victimelor regimurilor totalitare nu înseamnă doar comemorare, ci și acțiune fermă în acord cu principiile democrației autentice. Aducerea-aminte ne obligă să continuăm, și mai hotărâți, pe drumul combaterii extremismului, intoleranței și opresiunii. În fața tuturor încercărilor de dezbinare, a tentativelor de relativizare a crimelor fascismului și comunismului, precum și pentru combaterea acelor voci care neagă valorile democrației și civilizației europene, avem datoria să acționăm cu vigilență și fermitate pentru a apăra și păstra nealterate valorile civilizației europene.

Să ne amintim, totodată, și de actul salvator pe care Regele Mihai I al României, alături de brava Armată română, înconjurat de destoinici oameni politici și iluștri diplomați, l-a făcut acum 75 de ani, când a decis ieșirea României dintr-o alianță extrem de toxică și nefastă, salvând pământul țării și numeroase vieți

omenești. Evenimentul de la 23 august 1944 rămâne un mare act de curaj în istoria noastră recentă. Amintirea sa este o datorie de onoare față de toți cei care au acționat cu bună-credință pentru salvarea statului român și pentru întoarcerea noastră către valorile euroatlantice. Intrarea țării în zona de influență sovietică și implicit sub zodia comunismului, după ce România tocmai ieșise din epoca fascismului, este o dovadă elocventă a unui destin tragic pe care națiunea noastră l-a împărțit, alături de alte națiuni europene, în secolul trecut.

În toată această perioadă sumbră din istoria națiunii noastre, cei care s-au opus regimurilor totalitare cu sacrificii enorme și chiar cu prețul vieții au luptat, cu mult curaj și simț civic, pentru libertate și demnitate.

Le suntem datori tuturor acestor oameni și avem obligația să le cinstim memoria și să nu uităm niciodată eroismul lor.

Despre mutilarea istoriei noastre de către regimurile fascist și comunist tre-

buie să le vorbim generațiilor viitoare și poate cea mai importantă pildă a acestei tragedii, pe care cel mai adesea manualele de istorie nu o pot transmite, este aceea că pacea și prosperitatea nu vin de la sine și nici nu reprezintă câștiguri definitive.

Pentru aceste deziderate și mai ales pentru a putea construi o societate democratică sănătoasă, avem dreptul de a cunoaște adevărul istoric și responsabilitatea de a proteja și promova principiile democrației, ale statului de drept, libertatea, de a respecta și apăra drepturile fundamentale."

Ziua de 23 august, ziua Pactului Ribbentrop-Molotov, a fost stabilită de Parlamentul European, printr-o Declarație din anul 2008, ca Ziua Europeană de Comemorare a Victimelor Nazismului și Comunismului. Totodată, în anul 2011, Parlamentul României, prin Legea nr. 198, a declarat ziua de 23 august Ziua Comemorării Victimelor Fascismului și Comunismului.

“Nu există nici fericire, nici nenorocire pe lume. Există doar compararea unei stări cu cealaltă și atâtă tot. Doar cel care a simțit nefericirea cea mai cumplită e în stare să simtă cea mai mare fericire.” (Alexandre Dumas)

FILA DE PSIHLOGIE

Drumul spre fericire trece prin caracter

De la primii gânditori ai anticității grecești și până în zilele noastre, reprezentanți de seamă ai științelor umaniste (filosofi, poeți, scriitori, artiști, actori, antropologi și psihologi) s-au străduit să creioneze în cuvinte definiția fericirii. Ce-l face pe om fericit? Este o întrebare la care, cel mai probabil, fiecare din noi poate avea propriul răspuns. Dar, în aceeași măsură, ne-am putea regăsi și în răspunsurile pe care ni le-au oferit specialiștii de-a lungul istoriei.

Încă din anul 307 î.Hr, școala de filosofie din Atena fondată de Epicur încerca să facă distincția dintre fericire și plăcere, ambele fiind resimțite ca senzații plăcute în corp, pe care am vrea să le menținem cât mai mult timp. Cultul plăcerii nu este doar apanajul societății moderne, așa cum am putea crede. Din cele mai vechi timpuri, diferitele sisteme de credință s-au străduit să țină în frâu zburciumul omului dominat de propriile-i poftă.

Disciplinarea dorinței pare să asigure acel confort psihologic asociat fericirii

Dr. Mirela Calbaza-Ormenișan (profesor la Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației, UBB Cluj-Napoca), surprinde, pe scurt, în cursul de *Istoria psihologiei* concepția empiristă a lui Epicur asupra fericirii: “Nenorocirea oamenilor vine din aceea că, aflați în căutarea plăcerii, ei fie nu o ating pentru că nu se pot mulțumi cu ceea ce au și caută întotdeauna ceea ce nu pot atinge, fie distrug această plăcere, temându-se mereu că o vor pierde. Soluția pentru găsirea fericirii ar fi încetarea de a căuta în mod insașiabil plăcerile. De dorit ar fi atingerea unei stări în care durerea și plăcerea sunt suprimate, astfel încât sufletul și trupul să se afle în perfectă pace. Recomandările lui Epicur către discipolii săi vizează atingerea acestei stări de liniște prin disciplinarea dorinței.”

Iată cum **disciplina**, ca antrenament al propriului psihic, reprezintă dintotdeauna un ingredient de bază atunci când vine vorba să accedem la

fericire. Disciplina presupune să rămâi focusat pe obiectivele tale, să-ți antrenezi capacitatea de a selecta doar ceea ce îți este de folos, iar asta presupune uneori amânarea sau chiar anularea unor plăceri.

Ceva mai indulgentă pare să fie viziunea asupra mult râvnitei fericiri în accepțiunea lui Martin Seligman (reprezentant de prim rang al școlii americane de psihologie cognitivă și fondator al psihologiei pozitive). Pe baza studiilor de specialitate, Seligman consideră că fericirea are trei componente diferite: **1) viața ca plăcere** (“pleasant life”); **2) viața bună** (“good life”) și **3) viața cu sens** (“meaningful life”).

Viața ca plăcere presupune, în primul rând, o distincție lucidă între plăcerile care ne fac bine pe termen mediu și lung (sportul, filmele, dansul etc.) și cele care ne fac rău (adicțiile de tot felul, inclusiv sexul neprotejat și mâncatul compulsiv) și a le implementa cu moderație în agenda personală.

Prof. univ. dr. Daniel David este de părere că foarte mulți oameni nu sunt capabili să facă o listă imediată cu zece activități care le produc plăcere. “Unii pot face lista, dar numai după un timp de gândire. Foarte mulți, deși pot genera lista, nu implementează aceste activități. Așadar, puțini oameni sunt conștienți de activitățile care le produc

plăcere (așa cum știm cum ne cheamă, ce înălțime avem etc.) și le implementează sistematic în viața de zi cu zi”.

Eu mă aflu în categoria celor care pot spune cu ușurință ce le face plăcere, însă când vine vorba de implementare sistematică am reușit să rămân fidelă, de mai bine de 10 ani, primelor trei din capul listei mele (sportul, dansul și cititul). Prioritățile de altă natură din viața personală și profesională împing deocamdată restul “plăcerilor” pe o listă cu caracter ocazional. Și mai am o listă cu lucruri și activități pentru viitor, unde am pus dragostea mea din copilărie pentru pian, pe care, deocamdată, doar mi-l imaginez în viitorul meu living spațios, în fața unui geam mare de sticlă umbrat de pomi înfloriți, ademenindu-mă să mă contopesc cu clapele lui în clasicul “Spring Waltz”.

Cumpătarea, perseverența și diversitatea fac punte solidă de la plăcere spre fericire

Te invit să pui și tu pe listă toate activitățile care-ți produc plăcere și să începi, dacă nu ai făcut-o deja, să le treci, rând pe rând, în agenda ta săptămânală. Și nu uita să păstrezi o proporție rezonabilă în toate, căci orice lucru bun sau sănătos devine benefic

doar în măsura în care nu e consumat în exces. Filosoful Bertrand Russell ne îndeamnă spre o viziune de ansamblu asupra vieții, menită a ne dezvolta simțul întregului și al proporției: “Foarte ușor se poate întâmpla să ajungem atât de absorbiți de îndeletnicirile noastre, de cercul din care facem parte, de tipul de muncă pe care-l practicăm, încât să uităm cât de mică este partea pe care o reprezintă toate acestea din totalul activității umane și cât de multe lucruri din lume rămân dincolo de perimetrul acțiunii noastre” (*În căutarea fericirii*, 2013).

Fericirea implică curajul de a acționa și bucuria de a da

Cea de-a doua componentă a fericirii în concepția lui Seligman, cea a vieții bune, se referă la atingerea unor obiective, atât în plan personal cât și profesional, cum ar fi un stil de viață sănătos, învățarea unei noi meserii, dezvoltarea relațiilor interumane, implicări active în diverse proiecte etc. La acest capitol avem nevoie în primul rând de **curajul** de a părăsi confortul în favoarea acțiunii și de a rămâne pe drumul ales, indiferent de provocările care pot apărea în calea noastră. Înșuși

cuvântul “fericire” implică, din punct de vedere al construcției sale gramaticale, acțiune. “Fericire” nu este un substantiv care denumește un obiect sau un lucru, ci este un substantiv care denumește o acțiune. El s-a format prin derivare din verbul “a fericii”, un verb tranzitiv care denotă acțiune spre ceva exterior. Această relație cu exteriorul, care rezultă dintr-o primă analiză logică și semantică a cuvântului “fericire”, pe mine personal mă duce spre o conotație suplimentară a sa, și anume una legată de dăruire. Fericirea înseamnă, în acest context, a fericii pe cineva. De câte ori nu ați simțit și voi niște senzații dintre cele mai plăcute în momentul când ați dăruit? Ați putea defini altfel acea stare decât fericire?

Fără valori suntem ca frunza în bătaia vântului

Viața cu sens, ultima componentă din puzzle-ul teoriei lui Seligman, cântărește cel mai mult în balanța fericirii. Aici se încadrează **valorile** care ne dau sens vieții și care ne sunt ghid de nădejde mai ales în momente de răscruce. Valorile sunt ancorele noastre verticale care ne sprijină să creștem în plan psihologic și să depășim dimensiunea liniară a acestei lumi. Dacă trecem cât mai des prin filtrul propriilor valori noiianul de decizie din viața de zi cu zi, avem șansa să ne apropiem tot mai mult de esența noastră.

În timp ce în copilărie valorile noastre erau cele împrumutate de la familia de origine, la vârsta adultă avem această libertate de a ne reconstrui lista valorilor în funcție de propria noastră individualitate. Și de câte ori simțim că stagnăm sau că nu ne mai găsim locul o primă opțiune ar fi să ne reanalizăm lista de valori. Poate se cere ajustată, poate nu ne mai e suficientă în această etapă a vieții. Ca să ne ajute să creștem în continuare, valorile trebuie să fie provocatoare pentru nivelul nostru de confort și să fie orientate spre exterior. Adevărate creștere are loc întotdeauna de jos în sus și de la interior spre exterior. Iar fericirea nu este altceva decât mobilul care ne pune și repune iar și iar pe aceste două axe ale creșterii.

Ioana Zaharia

Pe care umăr îți porți geanta?

Există diferite modalități de a așeza o geantă pe umăr sau de a o ține în mână. Fiecare este un stereotip gestual invariabil, în măsura în care subiectul observat își poartă geanta la fel.

Geanta unei femei este o sucursală a locului unde trăiește sau muncește. Este cochilia melcului care-și poartă casa în spate, dar și un mijloc practic de a concentra în același loc toate aceleași mici obiecte utile sau inutile care o diferențiază pe femeie de bărbat: accesoriile de machiaj și alte tinichele fără de care o femeie s-ar simți dezgolită. De aici și până la faptul că psihologia identifică geanta cu proprietatea nu a fost decât un pas.

Astfel, femeile care consacră mai mult timp carierei decât familiei o poartă în general pe partea dreaptă. Surorile lor mai domestice o poartă pe stânga. Constatarea este statistică, bineînțeles, și nu ar putea constitui o regulă matematică. Indiferent dacă este vânzătorul sau cea care oferă un cămin războinicului, femeia își așează statutul privilegiat prin umărul pe care va duce tolba, arcul și săgețile.

Dacă purtați geanta pe umărul drept...

S-ar putea crede că este o reacție normală pentru dreptace. Ei bine, nu! Umărul care poartă geanta și greutatea genții depinde de criteriul biopsihologic: predomină emisfera dreaptă sau cea

stângă? Partea dreaptă a corpului uman este comandată de emisfera cerebrală stângă, de care depind inteligența logică, autoritatea și principiul *yang* sau imaginea paternă. Partea stângă a corpului este comandată de emisfera cerebrală dreaptă: imagină, sensibilitate, inteligență intuitivă și *yin* sau imaginea maternă. Dacă vă atârnați instinctiv geanta pe umărul drept înseamnă că sunteți o femeie de putere sau de acțiune, concentrată asupra carierei. Sunteți o femeie a bunurilor!

Dacă purtați geanta pe umărul stâng...

Partea stângă depinde de emisfera dreaptă a creierului, vă așezați preocuparea pentru creativitate și implicare în

viața afectivă sau familială, sunteți mai concentrată pe problemele familiale decât pe carieră. Dacă femeile de umăr drept sunt fetele lui tata, cele de umăr stâng se identifică cu imaginea mamei, al cărei model îl reproduc inconștient în comportamentul lor. Femeia de umăr stâng este gata să asculte, sociabilă, bun psiholog, simpatică, săritoare, o femeie făcută pentru dragoste sau pentru prietenie. O femeie a legăturii!

Pentru detalii legate de alte modalități de a purta geanta, dar și de mărimea acesteia, vă invităm să lecturați pagina 7 din numărul viitor al publicației noastre.

Sursa:

Dicționar ilustrat al gesturilor, 2013

Katy Perry este acuzată de hărțuire sexuală

Cântăreața americană Katy Perry, în vârstă de 34 de ani, a fost acuzată de hărțuire sexuală. Acuzațiile vin din partea prezentatoarei TV Tina Kandelaki și a lui Josh Kloss, un model care a apărut într-un videoclip al artistei.

Dacă săptămâna trecută discutăm despre cum Plácido Domingo ar fi obligat opt cântărețe de operă, dar și o dansatoare, să întrețină relații sexuale cu el, iată cum un nou caz de hărțuire sexuală a apărut în presă și vizează o cântăreață, de data asta.

Tina Kandelaki, o prezentatoare TV, a declarat pentru o publicație din Rusia, Starhit, că s-a simțit inconfortabil din cauza comportamentului pe care Katy Perry l-a avut față de ea: "Am fost invitată odată la o petrecere privată cu Katy Perry, unde ea băuse puțin și m-a tratat precum un obiect pentru a-și manifesta pasiunea. Am încercat să mă opun, dar Katy a găsit imediat o nouă victimă pentru săruturi, îmbrățișări și dansuri lascive." Prezentatoarea TV nu a precizat data la care ar fi avut loc incidentul și consideră că nu este singura victimă a lui Katy.

Aceasta nu este singura acuzație care i se aduce lui Katy Perry. Un model care a apărut în videoclipul ei "Teenage Dream", în anul 2010, a ținut să spună că a avut parte de o experiență destul de stânjenitoare. Mai precis, la puțin timp după ce Katy s-a despărțit de Russel Brand în 2012, ea și Josh Kloss s-au întâlnit la o petrecere organizată de designerul Johnny Wujek, unde Katy l-a pus să își dea pantalonii și lenjeria intimă jos. "M-am întors să îi prezint un prieten cu care venisem, iar ea mi-a tras pantalonii și lenjeria intimă cât de mult a putut. Vă puteți imagina cât de rușinat am fost de situația asta?", a declarat Josh Kloss.

Declarațiile lui Josh Kloss au fost făcute chiar pe contul său de Instagram,

unde atât urmăritorii lui, cât și ai lui Katy Perry au putut citi ce a avut el de spus. Curios este faptul că majoritatea i-au luat apărarea lui Katy, în timp ce Josh a fost acuzat că este frustrat și că se simte respins de aceasta. "Nu este adevărat. Katy nu ar face niciodată asta. Cu toții știm că ești obsedat de ea încă de când ați filmat videoclipul împreună. Deja îți imagineai atunci un viitor cu ea. Concentrează-te pe propria persoană", a spus Johnny Wujek.

Modelul susține că a acceptat comportamentul lui Katy Perry din motive financiare, având nevoie de 650 de dolari, bani pe care trebuia să-i încaseze în urma rolului din videoclipul pe care l-a filmat, dar și pentru a-i proteja imaginea: "Am spus asta acum deoarece trăim într-o societate în care doar bărbații sunt considerați perversi. Dar și femeile care fac abuz de putere sunt periculoase."

Pentru unii oameni, comportamentul lui Katy nu este o surpriză deoarece ea s-a mai confruntat cu astfel de acuzații în trecut. În martie 2017 a fost surprinsă în timp ce îi atingea posteriorul lui Shawn Mendes la gala iHeartRadio Music Awards, iar în 2018 a sărutat forțat un participant la American Idol, chiar în timpul reprezentației sale.

Și femeile pot iniția un act de violență domestică și hărțuire sexuală și la fel de bine și bărbații pot fi victimele femeilor, oricât de greu ni s-ar părea de crezut. Iar în acest caz femeile trebuie trase la răspundere. Din păcate, în astfel de cazuri bărbații nu sunt crezuți și se aduc în discuție motive precum gelozia, frustrarea sau respingerea de către femei.

Ceea ce este nevoie cu adevărat este să scoatem la lumină toate cazurile de hărțuire sexuală, fie că sunt implicate vedete sau nu, fie că agresorul este femeie sau bărbat.

Fiica lui Paul Walker i-a adus un omagiu tatălui său printr-o fotografie rară

La aproape șase ani de la decesul neașteptat al tatălui său, Meadow Walker, în vârstă de 20 de ani, a postat o poză cu actorul principal din seria filmelor "Fast and Furious".

Meadow Walker, fiica lui Paul Walker, a ales Instagramul pentru a-l comemora pe tatăl său, postând o poză cu acesta în timpul unei vacanțe în Insulele Bahamas. În imagine, actorul zâmbește în timp ce se află în ocean alături de un porc sălbatic. Meadow Walker a adăugat o descriere scurtă, însă care a stârnit emoție în rândul

urmăritorilor săi: "Mă gândesc la tine". Reacțiile nu au întârziat să apară, foștii colegi de pe platourile "Fast and Furious" precum Jordana Brewster și Tyrese Gibson au comentat: „mi place această poză” și „Lubitor al animalelor și al oceanului! Nu am mai văzut poza aceasta”.

În 2013, Paul Walker și prietenul său Roger Rodas se plimbau cu un Porsche Carrera GT când acesta a explodat în urma impactului puternic cu un copac. Ambii bărbați au fost declarați morți la fața locului, arsurile fiind atât de grave încât

trupurile lor au fost greu de recunoscut.

Ultima dată când Meadow și-a exprimat sentimentele față de tatăl său în mediul online a fost în septembrie 2017, ziua în care Paul ar fi împlinit 44 de ani. În fotografie Meadow, la o vârstă fragedă, dansează cu tatăl ei, zâmbind unul la celălalt. "În onoarea zilei de naștere a tatălui meu, te provocăm să faci mai mult bine! Postează un videoclip cu tine în timp ce faci o faptă bună și provoacă și tu alte patru persoane să facă același lucru", a fost descrierea fotografiei de pe Instagram.

Britanicii și-au votat membrul preferat din familia regală

Cele mai multe informații pe care le vei găsi în presă sunt fie despre cei mai mici membri ai familiei regale, Prințul George, Prințesa Charlotte sau Prințul Louis sau despre părinții lor și Ducele și Ducesa de Sussex, așadar poate fi surprinzător faptul că niciunul dintre ei nu ocupă primul loc în topul britanicilor anul acesta.

În fiecare an YouGov publică un sondaj în care britanicii votează cine este membrul preferat din familia regală, iar în 2019 acest titlu merge la Regina Elisabeta, Majestatea Sa fiind "cel mai popular

membru al familiei regale și pe locul 2 în ceea ce privește faima”.

Aceasta are un procent pozitiv de 72% și este descrisă de fani prin termeni precum "admirabilă, respectată, demnă, dedicată". Prințul William sau Prințul Harry nu se află pe primul loc, dar diferența nu este atât de mare. Ducele de Sussex a pierdut primul loc în fața unui singur punct, având un procent pozitiv de 71%. Anul trecut el s-a aflat pe primul loc, însă chiar dacă și-a pierdut din popularitate el este considerat în continuare admirabil, ușor de plăcut, amuzant, încrezător și distrac-

tiv. Ducele și Ducesa de Cambridge au ocupat cel de-al treilea și al patrulea loc, cu un procent de 69, respectiv 64. Pe locul 5 se află Prințul Philip, iar pe locul 6 este Meghan Markle.

Se pare că Ducesa de Sussex și-a pierdut din popularitate față de anul trecut cu 6 procente, de vină fiind probabil modul în care presa britanică a portretizat-o în ultimul an. Chiar și așa, Meghan se bucură de mai multă popularitate decât Prințul Charles sau Prințesa Eugenie și a fost descrisă drept "încrezătoare, atractivă, frumoasă, plăcută și admirabilă”.